

[Chr. Madsen.]

de gennem mange år har udøvet til fuld tilfredsstillelse for alle her i landet. Ingen har med nævneværdig kritik kunnet fremføre noget som helst om, at arbejdsløshedskassernes form for virke med kontrol og arbejdsanvisning ikke har været i fuld overensstemmelse med, hvad der skete på arbejdsmarkedet.

Flertallet her i folketinget går ind for lovforslaget og forestiller sig, at det offentlige ved at overtage kontrol og anvisning opnår større bevægelighed på arbejdsmarkedet og får større mulighed for at styre efterspørgsel og arbejdskraft, så at alle ledige pladser kan besættes med den rette mand på den rette plads. En mulighed herfor skulle være hjælpemidler i en anvisningslovgivning, for skal man flytte arbejdskraft, må man da betale de udgifter, der er forbundet dermed. Vi har i mange år haft hjælpemidler i arbejdsløshedslovgivningen, men alt for dårlige hjælpemidler, alt for ringe muligheder for at hjælpe den pågældende, når han skal flytte fra arbejdssted til arbejdssted, og i det foreliggende lovforslag har man forsøgt at pudse disse hjælpemidler noget op, men resultatet er for dårligt, der bliver ikke ydet det, der skal ydes. Det vil fortsat være sådan, at det er et andet beregningsgrundlag, man går ud fra, når man flytter en arbejdsmand eller en murer, end når man flytter en tjenestemand f. eks. Hvorfor skal der ikke være ligestilling på dette område? Noget andet er, som jeg sagde før, at hvis man med held skal flytte arbejdskraft til de steder, hvor arbejdspladserne er, så skal der simpelt hen betales, og det første, det drejer sig om, er at skaffe en bolig og at sørge for, at den pågældende har mulighed for at flytte ind i en sådan bolig. Men det største problem er vel, at boligen skal være til stede. Dernæst skal der betales for, at den pågældendes familie kan opretholde et nogenlunde rimeligt levestandard i den tid, der går, medens den pågældende forsøger at skaffe sig en ny arbejdsplads i et andet område. Det er der ikke ret meget af i lovforslaget.

Derimod er det i et bilag til lovforslaget nævnt, hvordan man i andre lande, og her tænkes der på Sverige, gennemfører en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Her skrives om Sverige, at i en aktiv arbejdsmarkedspolitik

indgår der det simple, at man betaler de faktiske omkostninger til husleje, når man skal flytte fra et område til et andet. Man betaler et hustrubidrag — det gælder også for en husholderske — der ligger på 250 kr. pr. måned, man betaler et større beløb pr. måned pr. barn, og man skriver i bilaget, at på den måde har man i Sverige formået at gennemføre en aktiv arbejdsmarkedspolitik, sådan at folk flytter til de steder, hvor der er ledige arbejdspladser.

Sammenholder man dette med, hvad der står i det foreliggende lovforslag om flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse, hjælp til etablering, ser man, at det er meget ringere ydelser; det er sikkert de ringeste ydelser, der findes i de tre skandinaviske lande. Man kan ikke få folk til at flytte på disse betingelser, men når man ikke tager sagen op til en alvorlig drøftelse, og når der ikke stilles forslag herom, eller når man ikke vil medvirke til at stille forslag herom, må meningen jo være den, at det har ingen interesse. I stedet vil man gå den vej, at man med de hjælpemidler, der er for hånden, vil forme en slags tvangsflytning af ledig arbejdskraft.

Hjælpemidlet i den forbindelse kunne jo også være det, der står i lovforslaget om arbejdsmarkedsnævn. Tilsynsrådene skal have et andet navn, de skal hedde arbejdsmarkedsnævn. Arbejdsmarkedsnævnets opgaver bliver efter lovforslaget ikke ret meget mere omfattende end de tidligere tilsynsråds. Der er igen det bemærkelsesværdige ved dette lovforslag, at i et bilag til lovforslaget står der noget rigtigt og tankevækkende. Der står, hvad man egentlig burde gå ind for, hvad man egentlig skulle gennemføre her i vort land for at skabe en aktiv arbejdsmarkedspolitik, nemlig arbejdsmarkedsnævn med beføjelser. Her henviser man igen til andre lande, hvor man har arbejdsmarkedsnævn, og hvor arbejdsmarkedsnævnene gennem nogle år har haft en meget stor indflydelse på, hvad der er foregået erhvervs- og arbejdsmarkedspolitisk, men man fastsætter ikke noget derom i lovforslaget. Det er vel altså til behagelig læsning for de mennesker, der engang skal sætte sig ind i loven, og finde ud af, hvordan det skal forstås. Men paragrafferne siger ikke noget.

I disse bilag står der, at arbejdsmarkedsnævnene burde være rådgivende ved udarbejdelse af lokale arbejdsprognoser, del-